

Arrest

nr. 303 225 van 14 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
 Amerikalei 95
 2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 november 2013 werd uit de relatie van verzoeker, die toen reeds het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod, en V.D.R. een kind met de Belgische nationaliteit, S.I., geboren.

1.2. Verzoeker diende op 3 februari 2014, in functie van S.I., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 22 april 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij werd aangegeven dat de verblijfsaanvraag van 3 februari 2014 niet in aanmerking werd genomen, omdat verzoeker was onderworpen aan een inreisverbod.

1.4. Verzoeker diende op 13 juni 2014, in functie van S.I., een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De burgemeester van de stad Kortrijk nam op 5 augustus 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 9 juni 2015 werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, veroordeeld tot een effectieve hoofdgevangenisstraf van vijf jaar wegens poging tot doodslag op G.B., de nieuwe vriend van V.D.R.

1.7. Verzoeker diende in 2019, in functie van S.I., een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd, op grond van een negatieve adrescontrole, afgewezen.

1.8. Op 12 november 2019 nam de gemachtigde van de minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid, Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot op het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van vijftien jaar. Verzoeker stelde tegen beide beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.9. Bij arresten van 28 april 2020 met nummers 235 647 en 235 648 verwierp de Raad de beroepen die verzoeker instelde tegen de beslissingen van 12 november 2019.

1.10. Op 8 januari 2021 diende verzoeker, in functie van S.I., een vierde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 6 juli 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.12. Op 5 januari 2022 diende verzoeker, andermaal in functie van S.I., een vijfde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 28 juni 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.14. Op 8 maart 2023 diende verzoeker, in functie van S.I., een zesde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 7 september 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 8 september 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.03.2023 werd ingediend door:

Naam: [I.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn kind van Belgische nationaliteit, de genaamde [I.S.] [...] in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene vroeg reeds op 8.01.2021 en 05.01.2022 het verblijfsrecht aan in functie van zijn zoon. Dit werd aan betrokkene respectievelijk geweigerd op 06.07.2021 en 28.06.2022. Betrokkene doet thans een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie.

Om toepassing te kunnen maken van art. 40ter, dient betrokkene vooreerst aan de binnenkomst-voorwaarden te voldoen overeenkomstig art. 3, eerste lid, 5 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een Belg doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest

van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient dus eerst aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 15 jaar genomen op 12.11.2019 dewelke hem werd betekend op diezelfde dag.

De termijn van het inreisverbod begint pas te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami C-225/16 dd. 26.07.2017). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene ten gevolge het inreisverbod het land heeft verlaten. Desgewenst had betrokkene ook om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod kunnen vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor betrokkenes woon-of verblijfplaats in het buitenland, overeenkomstig de bepalingen van art. 44 decies van de wet van 15.12.1980. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene dit gedaan heeft. Hij is wel in beroep gegaan tegen het inreisverbod. Dit beroep werd verworpen op 28.04.2020 (Rvv nr. 235 648, betekend op 4.05.2020).

Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang signaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit inreis-verbod werd hem betekend en is tot op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging en tot op heden noch opgeheven, noch ingetrokken door het bevoegde bestuur. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene het inreisverbod zou hebben opgevolgd. Betrokkene heeft daarmee geen toegang tot Belgische grondgebied.

Bij het nemen van het inreisverbod was reeds sprake van het kind, waarmee betrokkene heden de gezinshereniging aanvraagt. Er werd toen reeds een afweging gemaakt van betrokkenes gezinsleven en het belang van het kind, tegenover het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging een nieuwe afweging gemaakt te worden van de afhankelijkheid van het kind tegenover de ouder. Er dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheids-verhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Uit het administratief dossier blijkt dat het kind in functie van wie betrokkene de aanvraag heeft gedaan enkel als baby samengewoond heeft met zijn vader. Doordat de relatie tussen de ouders werd beëindigd toen het kind nog bijzonder klein was, zijn de stoppen bij de vader van het kind doorgeslagen en heeft hij de nieuwe partner van de moeder van het kind ernstig toegetakeld. Daarvoor is betrokkene veroordeeld. Desalniettemin is de moeder van het kind, alsook het kind, regelmatig bij mijnheer op bezoek gegaan in de gevangenis, zoals hij reeds staaft bij zijn vorige aanvragen gezinshereniging en thans opnieuw voorlegt. Betrokkene legt ter staving van zijn huidige aanvraag enkele nieuwe stuks voor ten opzichte van zijn voorgaande aanvragen: ongedateerde en gedateerde foto's met zijn zoon, foto's van cadeaus, bewijzen van betaling alimentatie via de instantie DAVO, loonfiches op zijn naam waaruit tevens de verschuldigd[e] achterstallen van het alimentatiegeld blijken, schrijven van de vzw Amon dd. 7.06.2023. Daarnaast voegt betrokkene ook opnieuw stukken toe die reeds voorlagen bij de voorgaande aanvragen, zoals kastickets en treinticketjes, tekeningen/kaartjes van of voor de zoon.

Uit de voorgaande aanvragen bleek al dat betrokkene occasioneel geld overmaakte aan de moeder van het kind en een vzw, ten bate van zijn zoon. Thans voegt betrokkene effectief stukken toe waaruit blijkt dat hij onderhoudsgeld betaalt voor zijn zoon. Kennelijk moest echter wel de instantie DAVO worden ingeschakeld waardoor verondersteld kan worden dat betrokkene naliet het vastgelegde bedrag van onderhoudsgeld te betalen. Het is in die zin ook niet uit te sluiten dat het verschuldigde alimentatie-bedrag tot jaren terug gaat.

Uit het bijgevoegde document van FOD Financiën dd. 04.05.2023 blijkt inderdaad dat betrokkene nog een aanzienlijk bedrag verschuldigd is aan deze administratie (enerzijds alimentatie, anderzijds penale boeten). Wat er ook van zij, in samenlezing van de beschikbare gegevens van het administratief dossier, nemen we aan dat de minderjarige zijn vader kent en er wel degelijk een zekere band is tussen vader en kind. Zoals echter aangehaald door het Hof van Justitie volstaat het hebben van een band niet om een afgeleid verblijfsrecht te kunnen toestaan. Het is de bedoeling dat er van een afhankelijkheidsrelatie sprake is. Noch uit het administratief dossier, noch uit de recente nieuwe stukken voorgelegd bij huidige aanvraag van betrokkene kan niet worden afgeleid dat er een afhankelijkheid van het kind tegenover zijn vader bestaat. Van samenwonen is er amper sprake geweest, het kind is altijd gedomicilieerd geweest bij de moeder. Het is dan ook redelijk te stellen dat zij de voornaamste zorgdrager over het kind is geweest. In dit opzicht moet daarbij wel worden vermeld dat in het Rijksregister van het kind ook staat dat hij tot twee keer toe is opgenomen in een opvangtehuis voor kinderen in een problematische opvoedingssituatie. Het kind verblijft reeds sinds 2016 in een dergelijk opvangtehuis.

Mogelijks kon de moeder van het kind dus de zorg niet aan en is daarom de keuze gemaakt van het kind op die manier een thuis te bieden. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op dit ogenblik de kans zou krijgen die zorg op zich te nemen, ook al is hij op dit moment vrijgesteld uit de gevangenis, noch heeft betrokkene enig bewijs voorgelegd dat er enig traject zou zijn in die richting. Eigenlijk moet het tegendeel blijken. Uit een recent attest van de vzw Amon blijkt dat betrokkene in een half jaar tijd zijn kind in totaal 4 keer is komen bezoeken, onder begeleid bezoek; 3 daarvan vonden plaats in maart 2023, 1 daarvan in juni 2023. Betrokkene geeft op die manier geen blijk van een standvastig en continue contact met zijn kind, maar eerder sporadisch. Het feit dat het begeleide bezoeken zijn, geven tevens blijk dat het contact tussen betrokkene en zijn kind hersteld moet worden of in een opbouwende fase zit. Geenszins kan dit getuigen dat betrokkene op korte tijd in staat zou zijn om zelfstandig de zorg op zich te nemen.

Het kind is geboren in 2013 en werd voor het eerst opgenomen in een jeugdbeschermingsinstelling op 3-jarige leeftijd. Er kan worden aangenomen, ongeacht of het een vrijwillige plaatsing of een gedwongen plaatsing betreft, dat deze plaatsing gebeurd is in het belang van het kind, net om de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind te beschermen. In die zin is het kind nu in de best mogelijke handen.

De tijdelijke afwezigheid van betrokkene hoeft daarom helemaal geen rem te zijn op de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind. Doordat het kind tot op heden nauwelijks gezamenlijk gevestigd is geweest met de vader, het kind onder jeugdbescherming staat, wordt het risico op verstoring van het evenwicht van het kind als bijzonder laag ingeschat. Tot op heden is het vaderschap van betrokkene steeds op een bijzondere wijze moeten ingevuld worden, nl. via bezoeken van het kind aan de gevangenis of via bezoeken van betrokkene aan de jeugdbeschermingsinstelling. Hoewel betrokkene thans niet getuigt van een continue en standvastig contact met zijn kind, worden de bezoeken door de jeugdbeschermingsinstelling wel mogelijk gemaakt en worden betrokkene en het kind daarin ondersteund. Niets sluit uit dat de instelling verder ondersteuning biedt aan het kind opdat betrokkene, vanop afstand, namelijk door gebruik van sociale media en/of via de telefonische contacten verder zijn vaderschap creatief probeert op te nemen. Niets weerhoudt er betrokkene bovendien van om eveneens vanuit het buitenland financieel bij te dragen aan de zorg over het kind, zij het dan via het opsturen van cadeautjes of het verder afbetalen van het verschuldigd alimentatiebedrag via DAVO. Verder wat betreft de affectieve relatie van het kind met elk van beide ouders, gezien de bijzondere situatie van het kind, hebben we daar eigenlijk geen zicht op. De foto's die betrokkene voorlegt ter staving van zijn contact met het kind, dateren kennelijk veelal van 2022 en zijn eigenlijk toen gemaakt op een beperkt aantal gelegenheden overheen het gehele jaar (afgaand op de kledij van betrokkene en het kind, de achtergrond van de foto's). Deze bevinding komt overeen met het huidige schrijven van de vzw Amon, waaruit moet blijken dat betrokkene eerder sporadisch en niet standvastig contact heeft met het kind. Betrokkene voegt ook ongedateerde foto's voor. Hoewel op deze foto's geen tijndindicatie staat vermeld, blijken ze ofwel van een tijd terug te dateren ofwel op de momenten wanneer betrokkene in het eerste half jaar van 2023 contact had met zijn kind (3 in maart, 1 in juni). Het feit dat betrokkene volgens de jeugdbeschermingsinstelling tijdens de bezoeken cadeau's meebrengt voor het kind, doet geen afbreuk onze reeds gestelde bevindingen. Een daadwerkelijk beleefde gezinsband oftewel een gezinscel gaat immers verder dan louter een materiële steun.

Op zich is het ook wel tekenend dat de jeugdinstantie enkel bondig formuleert dat betrokkene 4 keer op bezoek geweest is en cadeau's meebrengt. Ze geven geen omschrijving van hoe het contact verliep; met andere woorden hoe de affectieve band is (hersteld/gecreëerd) tussen betrokkene en het kind. Op het document staat niets te lezen van het daadwerkelijke engagement van betrokkene tegenover zijn kind, hoewel zij de meest geschikte personen zijn, gelet het kind er al een lange periode verblijft, om een uitspraak te doen over het welbevinden van het kind en of het contact met zijn vader daarvoor bevorderend is. Gelet de instelling spontaan niet zulks schrijft, wil dat dan zeggen dat de instelling er niet toe bereid was of betrokkenes contact met het kind niet vlot en bevorderend verloopt? Er kan niet worden uitgesloten dat dit de reden is. Gezien het kind zijn domicilieadres wel degelijk bij de moeder heeft of mag behouden, is het redelijk te stellen dat de affectieve band met de moeder enigszins beter is. Gezien allerm minst kan gesteld worden dat de vader van het kind een centrale plaats inneemt in het leven en de zorg over het kind, lijkt een afgeleid verblijfsrecht ons hier niet van toepassing.

De afhankelijkheid van het kind tegenover de vader werd niet afdoende bewezen.

De verplichting om het Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten brengt enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en het kind en heeft niet tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met het kind in België te hebben. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor de duur van het inreisverbod, het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Betrokkene kan uiteraard ook vanuit het buitenland financieel bijdragen, opdat het kind aan niets zou ontbreken in België.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, het kind ertoe dwingt betrokkene te vergezellen en dus eveneens België te verlaten. Het kind geniet jeugdbescherming in België, de achtereenvolgende begeleidingstehuizen alsook de moeder van het kind hebben er voor gezorgd dat er contact mogelijk was tussen vader en kind. Het is redelijk aan te nemen dat ze daar in de toekomst ook hun medewerking toe zullen verlenen om dit contact op afstand mogelijk te maken. Deze vaststelling en het feit dat het betekende inreisverbod nog steeds geldig is, rechtvaardigt deze weigerings[beslissing].

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Betrokkene dient het inreisverbod te respecteren.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, 62 en 74/11, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) met betrekking tot artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), zoals bepaald in het arrest Ouhrami (HvJ 26 juli 2017, nr. C-225/16) en met betrekking tot artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) zoals bepaald in het arrest K.A. (HvJ 18 mei 2018, nr. C-82/16).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“[...]”

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Zoals gezegd, diende verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn Belgisch minderjarig kind en dit op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd geweigerd, waarbij verwerende partij meent dat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvereiste, nl. dat hij geen toegang heeft tot het grondgebied, daar hij het voorwerp uitmaakt van een eerder opgelegd inreisverbod en daarbij geen afgeleid verblijfsrecht kan laten gelden.

Evenwel stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds (RvV 19 november 2014, nr. 135.627) dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen of te weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet de aanvraag gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigeren omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

*Het bestuur heeft verzoeker met de opstart van de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 08.03.2023) een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor de eerder genomen maatregel impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014, nr. 10.529).
(stuk 2)*

Dit is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoeker toegekend tijdelijk verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en preciaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. De bijlage 19ter raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderings-maatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvV 18.11.2016, nr. 177 933, p.22).

Verwerende partij was op de hoogte van het opgelegde inreisverbod op het ogenblik dat de bijlage 19ter werd afgeleverd! Verwerende partij wist dus of had moeten weten dat er een eerder inreisverbod werd opgelegd; niettemin werd een bijlage 19ter afgeleverd, hetgeen de impliciete doch zekere intrekking ervan inhoudt! Dergelijk gedrag vanwege de overheid, vormt een schending van het recht[s]zekerheids- en vertrouwensbeginsel.

6.

De bestreden beslissing verwijst vervolgens naar het arrest K.A. e.a. t. België dd. 8 mei 2018 van het Hof van Justitie naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit arrest heeft betrekking op artikel 20 VWEU.

Artikel 20 VWEU stelt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Volgens het Hof van Justitie verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger). Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten.

In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU. Dat er dus reeds sprake was van het minderjarige kind bij het nemen van het inreisverbod (dd. 12.11.2019), zoals verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, doet dus niets ter zake!

Verwerende partij haalt dit arrest aan om de bestreden beslissing te gaan motiveren en oordeelt dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn kind. Dit wordt niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Verwerende partij verwijst daarbij naar het gegeven dat verzoeker niet samenwoont met het kind en dat het kind reeds meerdere keren in een jeugdinstelling werd opgenomen, alsook naar het gegeven dat verzoeker zijn kind bezoekt in de jeugdinstelling onder begeleiding. Verwerende partij leidt daar onterecht uit af dat het zou gaan om herstelcontacten. Deze bezoeken worden bepaald door de jeugdinstelling zelf, louter gebaseerd op de toestand en de leeftijd van het kindje; daarbij wordt niet gekeken naar hoe goed of hoe slecht de contacten met de ouder zijn. Dit is dus bv. niet te vergelijken met bezoeken van een ouder aan zijn kind in het Huis, waarbij er sprake is van begeleide herstel-bezoeken wanneer er tijdens of na een echtscheiding lang geen contacten zijn geweest. Hiervan is geenszins sprake; het gegeven dat het om begeleide bezoeken gaat, heeft louter te maken met de toestand van het kind, niet met het vermeende feit dat de contacten tussen vader en zoon terug zouden opgebouwd moeten worden!

Verwerende partij veronderstelt dit louter! Verwerende partij veronderstelt wel meer. Zo ook wat betreft het onderhoudsgeld. Verwerende partij stelt zelf dat verzoeker aantoont dat hij onderhoudsgeld betaalt voor zijn zoon, doch “veronderstelt” dat er zich tal van achterstallen voordoen omdat DAVO is tussengekomen. De enige reden dat de betaling van het onderhoudsgeld thans via DAVO verloopt, is omdat verzoeker een tijd niet heeft kunnen werken en het moeilijk had om consequent de alimentatie te betalen. Dit probleem is intussen reeds geruime tijd van de baan, zoals verwerende partij zelf heeft kunnen vaststellen.

Uit het dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoeker – binnen het kader van de jeugdinstelling – zijn kindje regelmatig ziet en hem ook naar zijn kunnen verzorgt en vertroetelt. Verwerende partij erkent verwerende partij dat er sprake is van een band en contacten tussen verzoeker en zijn kind, de referentiepersoon.

Verder heeft verzoeker tal van foto's neergelegd en andere documenten waaruit een affectie en/of financiële band blijkt. Deze maken deel uit van het administratief dossier van verwerende partij (hetgeen ook blijkt uit de bestreden beslissing).

Verzoeker zal hieronder aantonen dat hij met de referentiepersoon (zijn kindje) een duurzaam gezinsleven onderhoudt en dus een beschermenswaardig gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM (zie infra onder het tweede middel). Belangrijk daarbij is om reeds te melden dat er in deze zaak is er ook sprake van een minderjarig kindje, die het recht zou worden ontzegd om zijn beide ouders te kennen en op te groeien met aanwezigheid van zijn beide ouders (zie infra).

Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de referentiepersoon (de Unieburger) ontzegd wordt van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

Verwerende partij spreekt daarbij over een tijdelijke schending, doch het gaat in casu om een inreisverbod van 15 jaar! Dit is een bijzonder lange periode, zeker in het leven van een minderjarig kind! Verwerende partij stelt dat een “tijdelijke scheiding” niet tot gevolg moet hebben dat verzoeker in de toekomst nog een gezinsleven met het kind in België kan hebben, doch binnen 15 jaar betreft het een meerderjarig kind, waardoor verzoeker geen gezinshereniging meer kan aanvragen. Deze motivering is dus puur hypothetisch! (zie bv. in dit opzicht RvV 31 augustus 2023, nr. 293 501)

Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging, zoals hierboven reeds vermeld.

Het Hof van Justitie oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging te weigeren omwille van het inreisverbod. Dit is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU. Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, stelt het Hof van Justitie wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in

hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Van een actuele en voldoende ernstige bedreiging is alleszins in casu geen sprake en hierover ontbreekt trouwens ook elke motivering (schending van de motiveringsverplichting). Verzoeker kwam al geruime tijd niet meer in aanraking met politie of gerecht (het inreisverbod en de strafbare feiten dateren inmiddels van jaren geleden geleden!); hij leidt hier een stabiel privé leven en daarnaast onderhoudt hij een duurzaam familieleven met zijn kind!

Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten.”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing heeft uiteengezet waarom verzoeker niet op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk kan worden toegelaten. Hij heeft er hierbij op gewezen dat verzoeker niet beschikt over een recht op binnenkomst, aangezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, met een geldigheidsduur van vijftien jaar, dat niet werd opgeheven of geschorst. Hij heeft tevens geduïd dat hij rekening hield met de rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat in een dergelijk geval moet worden onderzocht of de afhankelijkheidsrelatie tussen de betrokken vreemdeling en de burger van de Unie, in functie van wie een verblijfsaanvraag wordt ingediend, kan rechtvaardigen dat aan de aanvrager toch een verblijfsrecht wordt toegestaan (cf. HvJ 18 mei 2018, nr. C-82/16, K.A.). Verweerder heeft uiteengezet waarom hij meent dat er in casu van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie geen sprake is en dat niet kan worden geconcludeerd dat de weigering om verzoeker tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toe te laten tot gevolg zou hebben dat zijn kind het grondgebied van de Unie in zijn geheel zou dienen te verlaten. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat de belangen van verzoekers kind niet ernstig in het gedrang komen wanneer de verblijfsaanvraag niet wordt ingewilligd. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Tot een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden besloten.

2.1.2.2. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van 19 november 2014 met nr. 135 627 om zijn standpunt te onderbouwen dat verweerder niet vermocht zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie af te wijzen. Hij verliest hierbij uit het oog dat arresten van de Raad geen precedentswerking hebben en dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot voormeld arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. De Raad merkt in dit verband op dat er in casu sprake is van een aanvraag om in functie van een Belgische kind tot een verblijf in België te worden toegelaten en de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG dus niet van toepassing zijn en dat verweerder in voorliggende zaak niet heeft gesteld dat hij de verblijfsaanvraag niet in aanmerking neemt, maar deze aanvraag heeft onderzocht en heeft uiteengezet op grond van welke vaststellingen hij weigert deze in te willigen.

Verzoeker laat ook na te duiden op welke wetsbepaling hij zich baseert om voor te houden dat een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Belg enkel kan worden afgewezen bij fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde. Er moet worden benadrukt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker is onderworpen aan een inreisverbod en dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een inreisverbod een beslissing is waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk voor een bepaalde termijn worden verboden. Indien de toegang tot het Rijk, en ruimer de Schengenlidstaten, aan een vreemdeling is ontzegd, dan kan deze vreemdeling logischerwijs ook niet zonder meer tot een verblijf in het Rijk worden toegelaten. Het gegeven dat in de

Vreemdelingenwet specifieke bepalingen zijn opgenomen die verweerder toelaten om, in het geval van het gebruik van valse of misleidende informatie of van valse of vervalste documenten of indien er redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid spelen, een verblijfsaanvraag af te wijzen, impliceert niet dat de andere bepalingen van deze wet niet van toepassing zouden zijn en dat een rechtsgeldig genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod elke rechtskracht zou verliezen.

Het standpunt, dat door verzoeker wordt ingenomen, als zou de afgifte van een *“bijlage 19ter”* tot gevolg hebben dat een eerder genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod impliciet, doch zeker wordt ingetrokken heeft geen juridische basis. Uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet blijkt bovendien duidelijk dat het opheffen of opschorten van een inreisverbod een nieuwe beslissing door de bevoegde minister of zijn gemachtigde vereist. De verwijzing naar (oude) rechtspraak waarin wordt aangegeven dat wanneer een vreemdeling een verblijfsaanvraag indient waardoor hij tijdelijk in het Rijk mag verblijven er niet meer nuttig naar een eerder genomen verwijderingsbeslissing kan worden verwezen is niet dienstig. De wetgever heeft immers ondertussen, in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, bepaald dat het indienen van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving het bestaan van deze maatregel niet aantast.

De Raad wijst er voorts op dat uit het arrest K.A. van het Hof van Justitie van 18 mei 2018 blijkt dat artikel 20 van het VWEU niet uitsluit dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op het grondgebied van een lidstaat door een derdelander, die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en die een familielid is van een Unieburger, die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, door de betrokken lidstaat niet wordt ingewilligd. Het Hof van Justitie heeft wel aangegeven dat een dergelijke afwijzing slechts mogelijk is indien een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen die Unieburger en de derdelander heeft plaatsgevonden en daaruit niet blijkt dat de weigering van het verblijfsrecht tot gevolg heeft dat de Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder, overeenkomstig het arrest K.A. van het Hof van Justitie, is nagegaan of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoekers Belgische minderjarige zoon en verzoeker dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat zijn Belgisch minderjarig kind feitelijk zou worden gedwongen om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. Verweerder heeft uitgebreid uiteengezet waarom hij meent dat dit niet het geval is.

Verzoeker merkt op dat, wanneer wordt onderzocht of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen een derdelander en diens Belgische gezinslid die van die aard is dat moet worden besloten dat het niet toekennen van een verblijfstitel aan de derdelander tot gevolg zou hebben dat ook het Belgische gezinslid het grondgebied van de Unie zou dienen te verlaten, het ogenblik waarop de eventuele afhankelijkheidsrelatie ontstond niet van belang is. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder enige onwettigheid beging. Verweerder heeft immers niet gesteld dat hij geen afhankelijkheidsrelatie weerhield omwille van het tijdstip waarop een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd genomen. Verweerder heeft de nadruk gelegd op het feit dat verzoekers kind reeds op zeer jonge leeftijd diende te worden opgenomen in een opvangtehuis voor kinderen in een problematische opvoedingssituatie. Hij heeft uiteengezet dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker heden de kans zou krijgen de zorg die dit kind in een jeugdinstelling krijgt op zich te nemen. Hij heeft tevens overwogen dat *“[e]r kan worden aangenomen, ongeacht of het een vrijwillige plaatsing of een gedwongen plaatsing betreft, dat deze plaatsing gebeurd is in het belang van het kind, net om de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind te beschermen”* en dat *“het kind nu in de best mogelijke handen [is]”*. Verweerder heeft ook rekening gehouden met de weerslag die het feit dat verzoeker niet tot een verblijf in België wordt toegelaten kan hebben op het minderjarige kind en hij heeft overwogen dat de afwezigheid van verzoeker *“helemaal geen rem [hoeft] te zijn op de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind”* en gesteld dat *“[d]oordat het kind tot op heden nauwelijks gezamenlijk gevestigd is geweest met de vader, het kind onder jeugdbescherming staat, [...] het risico op verstoring van het evenwicht van het kind als bijzonder laag [wordt] ingeschat”*.

Verzoekers betoog dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht verwijst naar *“herstelcontacten”*, zijn toelichting dat de mate waarin hij bezoeken kan brengen aan zijn kind, op grond van de toestand en de leeftijd van dit kind, wordt bepaald door de jeugdinstelling waar het kind verblijft en zijn uiteenzetting dat er absoluut geen sprake is van een situatie waarbij de contacten tussen hem en zijn zoon opnieuw moeten worden opgebouwd, doet geen afbreuk aan de kern van verweerders argumentatie dat er actueel niet kan worden besloten dat er een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarige zoon bestaat die toelaat te besluiten dat wanneer verzoeker geen verblijfstitel wordt afgeleverd dit impliceert dat zijn kind het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie zal dienen te verlaten.

Verzoeker beklemtoont dat hij zijn kind op regelmatige tijdstippen ziet en volgens zijn mogelijkheden verzorgt en vertroetelt. Hij stelt ook dat hij bewijzen aanbracht om een affectieve en financiële band met zijn kind aan te tonen. Verweerder ontkent evenwel niet dat er een zekere band tussen verzoeker en zijn kind bestaat. Hij

heeft immers uitdrukkelijk gemotiveerd dat *“de minderjarige zijn vader kent en er wel degelijk een zekere band is tussen vader en kind.”* Hij heeft echter ook duidelijk aangegeven waarom hij oordeelde dat deze band niet volstaat om een uit artikel 20 van het VWEU afgeleid recht op verblijf te kunnen toestaan.

Door uiteen te zetten dat de dienst voor alimentatievorderingen diende tussen te komen omdat hij het moeilijk had om consequent alimentatie te betalen, toont verzoeker niet aan dat verkeerdelijk werd gemotiveerd dat hij niet steeds het verschuldigde onderhoudsgeld betaalde en dat uit een attest van de belastingdienst blijkt dat hij *“nog een aanzienlijk bedrag verschuldigd is aan deze administratie, enerzijds alimentatie, anderzijds penale boeten.”* Gelet op het feit dat de overheid in het verleden regelmatig het onderhoudsgeld dat verzoeker verschuldigd was diende voor te schieten en verzoekers kind werd opgevangen in een instelling, kan niet worden gesteld dat vaststaat dat verzoekers kind financieel afhankelijk is van verzoeker.

Verzoeker voert daarnaast aan dat vijftien jaar – de duurtijd van het opgelegde inreisverbod – een bijzonder lange periode is, zeker in het leven van een minderjarig kind, en dat zijn kind binnen vijftien jaar meerderjarig zal zijn, zodat hij na afloop van de duurtijd van het inreisverbod geen gezinshereniging meer zal kunnen aanvragen. Hij toont hiermee echter niet aan dat verweerder op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat niet kan worden besloten dat er actueel een dusdanige afhankelijkheidsband tussen hem en zijn minderjarige zoon bestaat dat er zou dienen te worden besloten tot een uit artikel 20 van het VWEU voortvloeiend recht op verblijf.

De bestreden beslissing maakt het, zoals verweerder heeft uiteengezet, geenszins onmogelijk voor verzoekers kind om zijn ouders te kennen en om verdere contacten met de beide ouders te onderhouden. Het gegeven dat verzoekers kind niet zal kunnen genieten van de permanente aanwezigheid van de ouders vloeit in eerste instantie voort uit het gedrag van de ouders zelf en de noodzaak om beschermings- of begeleidingsmaatregelen ten aanzien van het kind te nemen en laat op zich niet toe te concluderen dat verweerder artikel 20 van het VWEU of artikel 40ter van de Vreemdelingenwet schond door de bestreden beslissing te nemen.

Verzoeker stelt nog dat het niet relevant is of het inreisverbod al dan niet een definitief karakter had op het ogenblik dat hij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, maar toont ook met deze bemerking niet aan dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Een lezing van het arrest KA laat de Raad verder niet toe vast te stellen dat het Hof van Justitie zou hebben geoordeeld dat het afwijzen van een aanvraag tot gezinshereniging omwille van het bestaan van een inreisverbod steeds in strijd is met artikel 20 van het VWEU. Het Hof van Justitie heeft, zoals reeds gesteld, overwogen dat, in het geval er een inreisverbod is, een lidstaat een familielid van een Unieburger het verblijf niet mag weigeren, *“zonder dat die lidstaat eerst heeft onderzocht of er tussen de betrokken derdelander en de Unieburger die een lid van zijn familie is, een zodanige afhankelijkheids-verhouding bestaat dat aan die derdelander op grond van artikel 20 VWEU een afgeleid verblijfsrecht moet toekomen”*. Zoals reeds aangegeven heeft verweerder een dergelijk afhankelijkheidsonderzoek doorgevoerd.

De Raad merkt tevens op dat verzoekers verblijfsaanvraag niet wordt afgewezen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, zodat zijn uiteenzetting omtrent de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om te kunnen besluiten dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het recht op verblijf dat voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU niet relevant is.

Verzoeker toont met zijn toelichting derhalve geen schending van artikel 40ter van de Vreemdelingen-wet of van artikel 20 van het VWEU, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie, aan.

2.1.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de regels die van toepassing zijn niet duidelijk waren, dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

2.1.2.4. Daar verzoeker met zijn toelichting niet aantoonde dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij eerder gedane toezeggingen of beloften niet zou hebben gehonoreerd – verzoekers verblijfsaanvraag werd voordien ook al vijfmaal afgewezen –, kan ook niet worden besloten tot een schending van het vertrouwensbeginsel.

2.1.2.5. Verzoeker laat tot slot na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij meent dat artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet of de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG is geschonden. Zijn loutere verwijzing naar

deze normen en een arrest, zonder nadere toelichting, laat de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de regels die voortvloeien uit het arrest Jeunesse van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), §94). Verwerende partij heeft in de administratieve beslissing de duurzaamheid van de relatie en het gezinsleven niet betwist, zodat dit onder bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen bijvoorbeeld niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch bijvoorbeeld het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §59). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen, dewelke valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, is zelfs de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties” - EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, §30). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat ook een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21).

Er kan niet betwist worden dat verzoeker duurzame contacten met zijn kind onderhoudt (dat wordt ook niet betwist in de bestreden beslissing!); het is niet omdat het kind niet permanent bij verzoeker verblijft, dat er geen sprake is van duurzame contacten.

De argumenten van verwerende partij zijn compleet hypothetisch en een manifeste schending van genoemde wetsartikelen, nl. dat het kind zich zou kunnen aanpassen aan de afwezigheid van vader. Hoe kan verwerende partij enerzijds beweren dat er rekening gehouden wordt met het belang van het kind en anderzijds de aanwezigheid van de vader in het leven van een jong kind zo teniet doen...

Ook dat de contacten kunnen plaatsvinden via moderne communicatiemiddelen is totaal irrelevant en in strijd met Uw rechtspraak. Zoals gezegd, wordt een beschermenswaardige gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM vermoed. Communicatie via moderne communicatiemiddelen met (jonge) kinderen is onvoldoende om

dit gezinsleven te onderhouden, al zeker niet gedurende een periode van 15 jaar! Verwerende partij kan niet rechtsgeldig stellen dat een weigeringsbeslissing geen inmenging in het gezinsleven is omdat de ouder vanuit het buitenland nog contacten via telefoon of andere communicatiemiddelen kan onderhoud[en] met zijn minderjarig kindje (zie bv. RvV 7 oktober 2021, arrest nr. 261.780). Het zou hier bovendien gaan om een periode van minstens 15 jaar!

Verwerende partij heeft duidelijk geen concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van het gehele gezin.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Verwerende partij erkent de affectieve en financiële band tussen verzoeker en de referentiepersoon. Doch verwerende partij stelt dat dit niet voldoende is. Er werden tevens foto's neergelegd. Op welke wijze dient verzoeker deze band en contacten dan wél te bewijzen volgens verwerende partij?

Verwerende partij vergeet dat het hier om een minderjarig kind gaat, dat regelmatige contacten onderhoudt met zijn vader (zelfs toen deze nog in de gevangenis zat). Dit betreft één van de fundamentele rechten van het kind! Verwerende partij negeert ook totaal de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM!

2.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Verwerende partij is in de administratieve beslissing evenwel geheel voorbij gegaan aan het gegeven dat het vaststellen van het inreisverbod niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de beslissing tot weigering van verblijf, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde "proportionaliteitstoets"). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de beslissing van verwerende partij blijkt dat er onvoldoende rekening werd gehouden, in concreto, met de individuele belangen van verzoeker en van zijn gezinsleven.

Uit de beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde zich beperkt heeft tot een zeer algemene stelling, zonder daarbij in concreto de individuele belangen van verzoeker en zijn kindje af te wegen.

Ook met het feit dat verzoeker hier thans een stabiel leven (met vast werk) onderhoudt, wordt niet meegenomen in de beslissing. Men heeft op deze manier dan ook onvoldoende rekening gehouden met het privéleven van verzoeker omdat men er onterecht van uitgaat dat dit ondergeschikt is. Ook is hij volledig ingeburgerd in België.

Indien verwerende partij de proportionaliteitstoets zou hebben gedaan, zou men opgemerkt hebben dat het weigeren van het verblijf zou leiden tot uiteenvallen van het privé en gezinsleven van verzoeker.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

3.

Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind en het recht van het kind om hun beide ouders te kennen.

Verwerende partij vergeet blijkbaar dat het hier om een minderjarig kind gaat, waarbij het wel degelijk in het belang van het kind is dat het zijn beide ouders kent en hiermee volwaardig kan opgroeien. Dit betreft één van de fundamentele rechten van het kind!

Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind en het recht van het kind om hun beide ouders te kennen.

Verwerende partij moest daarentegen een belangenafweging ("fair balance-toets") maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het EHRM.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- De omvang van de banden in de staat;*
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familieelid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;*
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het EHRM herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag legt lidstaten op om ervoor te zorgen dat "bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging vormen".

In casu is de deze "fair balance-toets" niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen."

2.2.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoeker niet met zijn zoon in België kan verblijven niet het rechtstreekse gevolg is van de bestreden beslissing, maar wel van het feit dat hij is onderworpen aan een inreisverbod met een geldigheidsduur van vijftien jaar. Verzoeker heeft de mogelijkheid gehad om zijn beroepsmogelijkheden tegen deze beslissing uit te putten. Bij arrest van 28 april 2020 met nr. 235 648 heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker tegen het inreisverbod van 12 november 2019 had ingesteld verworpen. De Raad heeft hierbij, onder meer, vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat verweerder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM heeft geschonden door te beslissen dat verzoeker het grondgebied van het Rijk dient te verlaten en dat hij gedurende vijftien jaar niet kan terugkeren en heeft uiteengezet waarom verzoeker niet kon worden gevolgd in zijn argumentatie dat de bepalingen van voormelde verdragsbepaling een beletsel vormden om een beslissing die tot gevolg heeft dat hij niet in België kan verblijven te nemen. Het aan verzoeker opgelegde inreisverbod is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Verzoeker kan niet aan deze realiteit voorbijgaan en het loutere feit dat hij verweerder met een voortgezet illegaal verblijf voor een voldongen feit stelt impliceert niet dat deze geen andere belangen dan verzoekers individuele belang in aanmerking kan nemen of geen toepassing kan maken van de verblijfswetgeving.

Het staat daarnaast niet ter discussie dat verzoeker niet tot een verblijf van meer dan drie maanden was toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissing op zich zijn verblijfssituatie niet wijzigt. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de bestreden beslissing een effectieve inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Verzoeker kan, nu hij geen gevestigde vreemdeling is, ook niet dienstig verwijzen naar regels die voortvloeien uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die betrekking heeft op in een land gevestigde vreemdelingen (cf. EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland, § 105, EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland, § 46). Uit artikel 8 van het EVRM kan verder ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder dat het gezinsleven waarop verzoeker zich beroept tot stand kwam tijdens een precair verblijf en verzoeker erkent dat in een dergelijke situatie er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Hij bewijst echter niet dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden in voorliggende zaak bestaan. Het enkele feit dat verzoeker heden, ondanks het feit dat hij is onderworpen aan een inreisverbod, nog steeds in het Rijk verblijft en bepaalde contacten onderhoudt met zijn kind laat op zich niet toe te besluiten dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden bestaan (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland, § 44).

Verzoeker verwijst voorts naar het hoger belang van zijn kind, maar weerlegt met zijn uiteenzetting verweerders standpunt niet dat de bestreden beslissing geen belemmering vormt voor dit kind om verdere contacten met hem te onderhouden. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat in het belang van het kind werd besloten om het verzoekers zoon op te nemen in een jeugdbeschermingsinstelling, zodat de tijdelijke afwezigheid van verzoeker geen rem hoeft te zijn op de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind. Aangezien het kind tot op heden nauwelijks gezamenlijk gevestigd is geweest met verzoeker en het kind wordt begeleid in een instelling, schat verweerder het risico op verstoring van het evenwicht van het kind door het niet toekennen van een verblijfstitel aan verzoeker als bijzonder laag in. Verweerder heeft tevens geduid dat verzoekers vaderschap steeds op een bijzondere wijze werd ingevuld, namelijk via bezoeken van het kind aan verzoeker in de gevangenis of via bezoeken van verzoeker aan het kind in de jeugdbeschermingsinstelling en dat verzoeker, door gebruik van sociale media en via telefonische contacten, een relatie met zijn kind kan onderhouden. Verweerder heeft ook geduid dat niets verzoeker ervan weerhoudt om vanuit het buitenland financieel bij te dragen aan de zorg voor het kind, via het opsturen van cadeautjes of via het verder afbetalen van het verschuldigde alimentatiebedrag. Verzoekers bemerking dat hij een affectieve en financiële band met zijn kind heeft laat niet toe te oordelen dat voorgaande argumentatie aangaande het hoger belang van het kind niet is gesteund op een correcte feitenvinding of dat ze kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker aanvoert dat contact via moderne communicatiemiddelen met (jonge) kinderen onvoldoende is, dient de Raad erop te wijzen dat het vaak voorkomt dat een ouder om professionele, familiale, medische of andere redenen niet permanent bij zijn kinderen kan wonen en dat niet blijkt dat deze kinderen hierdoor, indien de contacten met de ouder mogelijk blijven, automatisch schade lijden. Er kan ook niet worden voorbijgegaan aan het feit dat kinderen tegenwoordig reeds op zeer jonge leeftijd ervaring hebben met dergelijke communicatiemiddelen. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad doet hier niet anders over denken. Dit arrest heeft geen precedentswaarde en er blijkt ook niet dat de feiten die aanleiding gaven tot dit arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat verweerder het hoger belang van zijn kind niet in aanmerking heeft genomen of dat hij geen concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen zou hebben gemaakt. Rekening houdend met de beoordelingsmarge die Staten in immigratieaangelegenheden hebben kan ook niet worden geoordeeld dat verweerder in casu kennelijk onredelijk of disproportioneel optrad door geen voorrang te geven aan het belang van verzoeker om in België te kunnen verblijven en om daarentegen voorrang te geven aan het openbare orde belang, dat vereist dat een eerder genomen beslissing inzake de toegang en het verblijf wordt gerespecteerd.

Verzoeker, die wist dat hij niet in België vermocht te verblijven, maakt door louter te vermelden dat hij is tewerkgesteld ook niet aannemelijk dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Bovendien moet worden geduid dat verzoeker slechts kan werken doordat hij steeds opnieuw een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indient en op die wijze een oneigenlijk gebruik

maakt van de mogelijkheden die de wetgeving biedt. Zelfs indien een aspect van verzoekers privéleven zou worden geraakt door de bestreden beslissing dan wordt in ieder geval niet aannemelijk gemaakt dat het dient te primeren op het legitiem algemeen belang dat is gebaat bij een effectieve immigratiecontrole.

Er kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Gezien het voorgaande kan niet worden geoordeeld dat regels die verzoeker meent te kunnen deduceren uit het arrest Jeunesse werden miskend.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK